

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 бр.176/14
Дана 26.02.2014.године
Б Е О Г Р А Д

РАД-7 плате, накнаде плате и друга примања и РАД-7.7 отпремнина

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Боривоја Живковића, председника већа, Весне Мартиновић и Снежане Витошевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа адвокат АБ против тужене Републике Србије, Министарства правде Управе за извршење заводских санкција-Казнено поправног завода за малолетнике у Ваљеву, Лознички пут бб, Ваљево, кога заступа Републичко јавно правобранилаштво-Одељење у Ваљеву, ради накнаде штете, вредност предмета спора 987.374,14 динара, одлучујући о изјављеној жалби тужене против пресуде Основног суда у Ваљеву 15 ПП бр.814/11 од 19.03.2012. године, донео је у седници већа одржаној дана 26.02.2014. године

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Ваљеву 15 ПП бр.814/11 од 19.03.2012. године и предмет **УПУЋУЈЕ** Основном суду у Ваљеву на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву 15 ПП бр.814/11 од 19.03.2012. године у ставу један изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца против тужене па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете и то мање исплаћене плате и мање исплаћене отпремнине исплати износ од укупно 987.374,74 динара од чега на име мање исплаћене плате и отпремнине вредности и са законском затезном каматом од датума до исплате као у његовом садржају све у року од 8 дана по пријему преписа пресуде под претњом принудног извршења, ставом два изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца против тужене па је обавезана тужена да за тужиоца плати допринос за обавезно социјално, пензијско и инвалидско осигурање и додатни допринос за ПИО за радни стаж који се рачуна са увећаним трајањем са увећањем 12/16 на име исплаћене разлике зараде у износу од 836.602,14 динара и то за сваки месец нето износ зараде из става један ове пресуде за наведене периоде од 01.01.2007. године до 15.12.2009. године и од 01.02.2010. до 14.01.2011. године код надлежног Фонда ПИО у Ваљеву а све у

року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења, док је ставом три изреке обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 124.648,75 динара у року од 8 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Против ове пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Тужилац је поднео одговор на жалбу.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у гранама овлашћења из одредбе члана 372 ЗПП (“Службени гласник РС” бр.125/04 и 111/09), у вези одредбе члана 506 став 1 новог ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/2011) Апелациони суд у Београду као другостепени суд је нашао:

-жалба је основана.

Према разлозима побијане пресуде Уставни суд сагласно члану 59 Закона о Уставном суду није дужан већ само може у случају да утврди да закон или други општи акт није у складу са Уставом својом одлуком да одреди начин отклањања последица које су настале применом општег акта. Такође, по мишљењу првостепеног суда сагласно члану 61 и 62 Закона о Уставном суду, Уставни суд може одредити да се последице настале применом општег акта за који је његовом одлуком утврђено да није у сагласности са Уставом отклоне накнадом штете. Међутим, из утврђеног чињеничног стања произилази да је у време доношења оспорених решења туженог број 120-02-1/4/07-03 од 18.02.2007. године и број 120-02-1271/2010-03 од 22.02.2010. године била на снази и да је примењивана одредба члана 7 став 3 Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата у Управи за извршење заводских санкција којом је било прописано да се државним службеницима којима се стаж осигурања са увећаним трајањем а чије је радно место разврстано у звање вишег саветника (што је случај са тужиоцем) коефицијент без обзира на степен увећања стаж увећава за 10 %. Ради тога и пошто је утврђено да та норма ове Уредбе није у складу са Уставом и законом, одлуком Уставног суда која је објављена у Службеном гласнику РС бр.1/2011 од 14.01.2011. године захтев тужиоца је основан.Ово зато што се исплатом накнаде штете отклањају правне последице настале применом неуставне и незаконите одредбе појединачног правног акта

Овај закључак ожалбене пресуде се за сада не може прихватити бог тога што чињенично стање није потпуно утврђено што је последица погрешне примене материјалног права.

Наиме, решењем Министарства правде, Управе за извршење заводских санкција број 120-02-1/4/07-03 од 18.02.2007. године тужиоцу државном службенику који је распоређен на радно место управника Казнено поправног завода за малолетнике у Ваљеву који је разврстан у звање вишег саветника одређена је шеста платна група пети платни разред и коефицијент у висини од 4,81 за обрачун и исплату плате од 01.01.2007. године, да коефицијент из тачке 1 се увећава за 10 % по основу стажа осигурања који се рачуна са увећаним трајањем а чије радно место је разврстано у звање вишег саветника, да је ово решење достављено тужиоца, да је решењем Министарства правде Управе за

извршење кривичних санкција број 120-02-11/1/2013-03 од 22.02.2010. године тужиоцу на пословима заменика управника Казнено поправног завода за малолетнике у Ваљево утврђено звање вишег саветника и одређена шеста платна група трећи платни разред и коефицијент у висини од 4,36 за обрачун и исплату плате од 01.02.2010. године стим што се тај коефицијент увећава за 10% по основу стажа осигурања који се рачуна са увећаним трајањем, да су ова решења донета на основу Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плате у Управи за извршење заводских санкција, те да је одлуку Уставног суда Републике Србије ИУ бр.63/2007 од 18.11.2010. године утврђено да одредба члана 7 став 3 Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата у Управи за извршење заводских санкција (“Службени гласник РС” бр.16/07 и 91/09) није у сагласности са Уставом и законом.

Међутим, у поступку доношења ожалбене пресуде првостепени суд је занемарио одредбу члана 61 Закона о основном суду. Према садржају сваком које је поврђено право коначним или правноснажним појединачним актом донетим на основу закона или другог општег акта за коју одлуку Уставног суда је утврђено да није у сагласности са Уставом потврђеним Међународним уговором или законом има право да тражи од надлеженог органа измену тог појединачног акта.

Предлог за измену правноснажног појединачног акта донетог на основу закона или другог општег акта за који је одлуком Уставног суда је утврђено да није у сагласности са Уставом, правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом може у року од 6 месеци од дана објављивања одлуке у Службеном гласнику Републике Србије ако од достављања појединачног акта до подношења предлога или иницијативе за покретање поступка није протекло више од две године.

Поштујући ову правну норму првостепени суд је био дужан да разјасни да ли је тужилац тражио измену назначених решења којим му је утврђено увећање коефицијента за 10 % по основу стажа осигурања применом назначене одредбе члана 7 уредбе а која је норма утврђена као неуставна назначеном одлуком Уставног суда. Од одговора на ово питање зависи и одговор на питање да ли тужилац има право на разлику зараде или не из назначеног основа.

При томе, овде се не ради о накнади штете јер нема противправности пошто је тужени послодавац поступао по правној норми која је важила у правном саобраћају у време доношења назначених решења.

Овај суд примећује да је приложена пресуда Врховног касационог суда Рев.2 393/2013 од 26.09.2013. године где је заузет другачији став уз укидање пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2352/12 од 12.12.2012. године. Међутим, налази да са становишта примене права треба поштовати одредбу члана 61 Закона о Уставном суду. Када би суд поступио супротно поступио би супротно и закључцима Уставног суда У бр. 1616/2010 од 12.04.2012. године са седнице од 21.03.2012. године и У. 14/2011 од 02.04.2012. године са седнице од 21.03.2012. године где је у истој ситуацији заузет став да није испуњен услов прописан одредбом члана 62 Закона о Уставном суду за доношење одлуке о отклањању правних последица одлуке Уставног суда и да када је послодавац одбио да отклони актом штетне последице тада се може тражити заштита пред

судом.

Зато разлог из образложења назначеног решења Врховног касационог суда да ни Уставни суд није донео одлуку о начину отклањања последица наведене уставне одредбе нити да је Влада Републике Србије као орган тужене у оквиру својих овлашћења обезбедила извршење наведене одлуке Уставног суда за спорни период, овај суд вреднује али и поштује назначено нормативно решење из члана 61 Закона о Уставном суду и назначене закључке Уставног суда у чијем присуству другачије није могао да одлучи.

Назначеним решењима одређен је проценат увећања коефицијента па суд није овлашћен да утврђује већи коефицијент у присуству правноснажног решења о назначеном коефицијенту. То што није донета негативна одлука за већи проценат увећања не даје право суду да уместо надлежног органа послодавца утврђује тај већи коефицијент а такође и да одлучи супротно правноснажним решењима о одређеном увећању коефицијента на која је тужилац имао право приговора али исти није искористио.

У присуству ових разлога ожалбена пресуда је морала бити укинута па и у погледу одлуке о камати која као споредно потраживање дели судбину главног потраживања.

Укинута је решење о накнади трошкова парничног поступка пошто одлука у том делу зависи од коначног исхода спора.

Ради тога, првостепени суд ће у поновном поступку употпунити чињенично стање тако што ће разјаснити претходно назначене околности: да ли су тужиоцу достављена назначена решења, да ли је тужилац изјавио приговор на назначена решења, да ли је тужилац у року из одредбе члана 61 Закона о Уставном суду тражио измену тих решења и поднео захтев у том смислу, а ако јесте какав је био резултат. Када правилно и потпуно утврди чињенично стање првостепени суд ће донети правилну и на закону засновану одлуку ове парничне ствари.

Са изложеног на основу одредбе члана 377 ЗПП у вези члана 506 став 1 новог ЗПП одлучено је као у изреци овог решења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Боривоје Живковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић